

Διαθήκη

φ. 478^v - 479^r

/ Φ 615 Έβγαλμένος ό πόντος τής πρόθεσης. Έβγαλμένη από Λορετζά[κη].

/ + Είς δόξαν του αιώνιου Θεού ήμων αμήν. 1689/ έν μηνί Όκτωβρίου 18/ είς τό σπίτιν του κύρ Κωνστ[αντή του] / λεγομένου Σπαθάρου έπειδήν και ούδεις των ανθρώπων οίδε την τελείωσιν αυτού ούδέ την ήμέρ[αν ούδέ] / την ώραν κατά του Κυρίου τό λόγον διά τουτον και ό άνω λεγόμενος κύρ Κωνσταντής εύρισκό- μεν[ος είς κλί] / νη κατάκοιτος άσθενής μέν τω σώματι ύγιής δέ τω φρονήματι έχοντας σωόν τό νοϋ άκεραί[αν] / τή γλωττα καθαρά τας άκοάς και τας έτέρας του αίστήσεις χάριτιν Χριστού μά φοβιζάμενος τήν / άωρον θάνατον μήν τον κατα- λάβη άφνίδια και μείνη άδιόρθωτος έπροσάλεσεν [έ] / μένα τον ύπογράφοντα νο- τάριον ίνα διά τής τοιούτης διαθήκης διορθωθήσεται [και έν] / μπρώτοις άφήνει πᾶ- σιν τοίς έν χριστιανοίς την έν Κυρίω άγάπη και τελειωμένη συγχώρεσιν [τοίς] / είπόντι κατ' αυτού τό άνωθεν ή πονηρόν, έπειτα ζητείν και πᾶς τά όμνια παρ' αυτών είτα [λέγει.] / πώς άν του τύχην θάνατος νά τον ένταφιάσουν εις την 'Αγία Σοφία που είναι ή ένορίαν του [] / φήνει εις τον αυτον ναόν μία πρόθεσιν διά ψυχικήν του σωτηρία αυτινου και του πατέρα του [νά] / τον έγράψουν και εις την 'Αγία Πρόθεσιν. "Οθεν λέγειν πώς άφήνει τής θυγατέρας του τής κερά [Λουκρέ] - / τζας την εύχήν του Χριστού και τής κυρίας Θεοτόκου και την έδικήν του και τής μακαρίτης τής μητέρας τη [] / λέγειν πώς όντας την επάντρεψεν την άνωθεν του θυγατέραν πουρκοχάρτιν δέν τής ήκαμε από [τό] / τες κατά την τάξιν τώρι με τό παρόν τής άφήνει όλα τά κάτωθεν γεγραμμένα και έν μπρώτοις μ[ία] / είκόνα ή Κοίμησην τής Παναγίας μας, είτα τό άμπέλι όπου έχου στην Μεθύρα λεγόμενο στη Σκι[] / τό όποιο είναι από τής μητέρας της, άκόμη και τό τετάρτιν τό άμπέλι που έχουν παντοτινόν με τό / σινιόρ 'Ιακουμάκη Μπαρόντζη διά τό όποιον έδώ- κασιν ένα σπίτιν στο Νέο Χωριόν από τής μάνας / της 12/ ρεάλια και έδωκά τα εις τό άνωθεν παντίκι. 'Ακόμα και ένα άμπέλι εις τ' 'Απεράθ[ου] / που έδωκαν και άλλα σπίτια εις τό Νέον Χωριόν και αυτον από τής μάνας της και έκαμά τα άλλαζία / με τό άνωθεν άμπέλι, άκόμη τό χωράφιν όπουναι σύνμπλιο του [[άμπελι]] χωραφιου του Τζανή / Θεολογίτην με τό σπίτι του και πηγάδι του και αυτον έδικόν της από τής μάνας της. 'Ακόμα τό άλλον χωράφιν / ποϋναι σύνμπλιον του άνωθεν χωραφιου τό έφησεν ή μάναν της του άδελφοϋν της του / 'Ιωάννη και έπειδήν και νά επόθανε

ὁ Ἰωάννης νᾶναι πάλι ἐδικόν της τῆς αὐτῆς Λουκρεζίας. Ἀκόμα / ἔχειν καὶ τρεῖς
 κασέλες ἀπὸ τῆς μάνας της καὶ ἓνα τραπεζάκι καὶ αὐτὰ ἐδικὰν της, εἴτα μία κολ /
 λαίνα φαναράτην καὶ ἓνα χαρχάλι καὶ ἓνα ζευγάρι σκολαρίκια βενέτικα καὶ μία
 κού / πα ὅλα ἀπὸ τῆς μάνας της. Ἀκόμα κ' ἓνα κομμάτιν δακτυλίδι μαλαματένιο
 καὶ ἓνα / πᾶπλωμα ἄσπρο καὶ μία καμιζόλα παγονάτζα καὶ μία κουρτούνα μαυροκέν-
 τητην / καὶ τρία ζευγάρια μαζελάρια κοκκινονκέντητα καὶ ἄσπροκέντητα καὶ μαυρον-
 κέντητα / καὶ δύο ζευγάρια μπουστομπράτζολα χρουσαῖν καὶ κόκκινα βελούδα ὅλα
 ἀπὸ τῆς μάνας / της. Ἀκόμη ἀφήνει της ὁ πατέρας της ἀπὸ λόγουν τους τὰ δύο
 σπίτια ποὺ τὴν σήμερον κα / τοικοῦ ἦγου τὸ μέσαν σπίτιν καὶ με τὸν ἀγέρα τοῦ
 σπιτιοῦ ποὺ ἔχει τὴν σήμερον ἡ κερά Λα / πρινή ἡ γυνὴ τοῦ Ἰωάννη Μοσχόπουλου
 νὰ κτίσῃν κάμαρα ἀπάνω καθὼς ἦτον ἀπὸ ἐκπαλαί. / Ἀκόμα καὶ τὴν Μπαναγία
 ὁποῦ εἶναι μέσαν στὰ ἴδια σπίτια ἀπὸ ἐκπαλαί νὰ τὴν ἐορτάζῃν / εἰς τὶς δέκα πέντε
 τοῦ Αὐγούστου. Ἀκόμα καὶ ἓνα σκάνιο καὶ με δύο μπάγκους καὶ με πᾶσαν λογιῆς /
 μασαρία ὁποῦ εὐρίσκονται μέσαν στὰ ἴδια σπίτια καὶ με τὸ κατώγειν ποὺ εἶναι ἀπὸ
 κατω / θιὸν τοῦ ἄνωθεν μέσαν σπιτιῶ / τὸ ὁποῖον / ἔδωσεν / ἡ κερά Λουκρεζία
 τοῦ Ἰωάννη τοῦ Μπερνόρου ἓνα σπίτιν στὸ Νέο Χωριό ἀπὸ τῆς μάνας της καὶ ἔκα-
 μεν ἀλλαξία. Ἀκόμη / καὶ τὸ σπιτάκι ποὺ ἔχειν ἀπὸ τοῦ κοπελλουδιοῦ της τ / ῆς
 Σταμάτας καὶ αὐτὸ τῆς Λουκρεζίας με τὸν ἀγέραν του. / Ἀκόμη ἀφήνει της ἓνα
 ὀξεῖν καμουχὰ καὶ μία καμιζόλα κόκκι / νη με τὶς κουρτούπιζες μαῦρες βελούδες
 καὶ ἓνα ζευγάρι μπουστομπράτζολα ταγαῖα καὶ ἓνα / [] αργαριταρένο καὶ τρία
 παπλώματα μεταξωτὰ κόκκινο καὶ κίτρινο καὶ πετζάτον καὶ μία / [] αραντου-
 ριστὴν ἄσπρη κλώστινη καὶ ἓνα ζευγάρι σεντόνια ψιλὰ, ἀκόμη καὶ μία / [] ουτα-
 ρέλα καὶ μία κούπα καὶ δύο βουλωτήρια καὶ πέντε δακτυλίδια ἀμὲ τὶς πέτρες / [] τὸ
 χωράφι ὁποῦ ἔχειν στὴν Ἀγία Ἄννα τὸ σύνμπλιο τοῦ παπᾶ κὺρ Γεωργίου τοῦ
 Ἀμάγη τοῦ / [] λαιου καὶ τοῦ ποτὲ Χρυσάκη Σουμμαρούπα. Ἀκόμα ἕτερον
 χωράφιν στὰ Καλαμούρια σύν / [μπλι]ο τοῦ ποτὲ παπᾶ Πανιόλου, ἀκόμη ἕτερον
 χωράφιν στὸν αὐτὸν τόπον τὸ σύνμπλιον / [] ἰζου Κουμούλου. Ἀκόμα ἕτερον
 χωράφιν σιμὰ εἰς τὸ ἄλλον τὸν σύνμπλιο τοῦ ποτὲ καλόγερου / [] ρομένου Μαρ-
 γαρᾶ, ἀκόμα μία φυτεία στὸν αὐτὸν τόπον σύνμπλια τῆς ποτὲ Φιλίππας / []
 μπραμου, ἀκόμα τὸ χωράφιν ὁποῦ ἔχειν εἰς τὸ Σανκρί ἀπὸ τὸν μπατέραν του πλή
 τὸν / [ἐ]κάμασιν με τὰ καλεσίματα ὁποῦ τὸν ἐνκάλειε ὁ Κάπον Γιάκουμος καὶ
 ἐξόδιασεν / σαράντα ρεάλια καὶ γροικᾶται ὡς ἀγοραστὸν καὶ ἀφήνει τὸν καὶ αὐτὸν
 τῆς θυγατέρας του. Ἀκόμα / [τὸ χω]ράφιν ποὺ ἔχειν στὸν Ἅγιον Μᾶρκον ἀγορά του
 καὶ αὐτὸν τῆς θυγατέρας του, ἀκόμα καὶ / τὸ χαρανὶ τῆς ρακῆς καὶ αὐτὸν ἐδι[[κον]]-
 κὸν της, ἀκόμα καὶ τὸ ἄλλο σπίτιν ποῦναι κατάγνατα / τῷ ἄλλωνῶν ἄνωθεν σπιτιῶ
 τὸ ἔχει ἀπὸ τοῦ πατέραν του καθὼς γράφου τὰ γράμματά του καὶ / αὐτὸν ἐδικόν

της καὶ μετὸν ἀγέραν τοῦ ἀπάνω καὶ μετὴν σκάλαν τοῦ ποῦ εἶναι καντάγνατα /
τῆς πόρτας τῶν ἄνωθεν σπιτιῶν. Ἀκόμη τὰ ζωντόβολα ποῦ ἔχει μισιάρικα μετὸν
ἀφέντη / [τ]ὸν ἱερομόναχον τὸν κύρ Ἰωαννίκιον τὸν Τριβιζᾶ ἀφήνει τὴν μάρτη τοῦ
τῆς θυγα / [τ]έρας τοῦ καὶ τοῦ γαμπροῦ τοῦ νὰ τὰ κάμου ὡς θέλου καὶ βούλονται,
ἀκόμα τὴν ἀγελάδαν ποῦ / ἔχει μετὸν Γεώργην τὸν Καραμπατζίδιο κεφάλια μάννα
καὶ παιδὶ καὶ αὐτὰ τὴν μάρτην τοῦ / τῆς θυγατέρας τοῦ μετὸν ἄντραν της, ἀκόμη
μετὸν Νικολὸν τὸν Μπάγκαλον δύο κεφά / ρια ἀγελάδες θηλυκὲς καὶ αὐτὲς ἡ μάρ-
την τοῦ τῆς θυγατέρας τοῦ καὶ τοῦ γαμπροῦ τοῦ. Ἀκόμα / καὶ τὰ κτήματα ποῦ
ἔχουν μετὸν Μπουλυχρόνη καὶ αὐτὰ ἡ μάρτη τοῦ ἐδικάν τος. "Ὅθεν τὰ αὐτὰ / ὅλα
τὰ ἄνωθεν ὅπου τῆς ἀφήνει ἀπὸ λόγου τοῦ τῆς τὰ ἀφήνει νὰ τᾶχη καὶ νὰ πορεύονται /
μετὸν ἄνδραν της ἕως φέρουν ζωῆς τος, εἰ δὲ ὁ Θεὸς καὶ δώσῃν τος χάρη καὶ κάμου
παιδιά νὰ / τὸς τὰ δώνου, εἰ δὲ καὶ μείνου ἄκληροι νὰ ἔχουν ἐξουσία καὶ οἱ δύο
τὸ ἀντρώνο νὰ τὰ ἀφήνου / ὅπου θέλου διὰ τὴ ψυχὴν τος καὶ διὰ τὴ ψυχὴν τοῦ ἰδίου
Κωνσταντῆ καὶ τοῦ πατέρα τοῦ. Ἀ / κόμα καὶ δύο βουτζιά καὶ δύο μεντζάνες
λέγοντας καὶ τοῦτον ὁ αὐτὸς Κωνσταντῆς ὅτι τὸν / καλύτερόν τοῦ χωράφιν καὶ
τὸ σπῖτιν ἐτοῦτον τὸ μοναχὸν τὰ ἀφήνει τοῦ γαμπροῦ τοῦ ἂν ἴσως / ὁ Θεὸς νὰ μὴν
τὸ κάμη καὶ τύχη τοῦ σκλαβιά ἢ ἀσθένεια νὰ ἔχη ἐξουσία νὰ τὰ πιάνη / νὰ τὰ πουλῇ
νὰ γλυτώνη εἰ δὲ καὶ τύχη τοῦ σὲ πάντα νὰ μὴ ἔχῃ ἐξουσία νὰ τὰ πιάνη καὶ
τοῦτα ποῦ νομηνάρεῖ ἄνωθεν νὰ γίνονται καὶ νὰ τελειώνονται μετὰ τὴν ἀποβίωσιν
τοῦ ἀπὸ / τὸν κόσμον ἐτοῦτον πλὴ λέγει πῶς ἂν ἦεν τύχην νὰ βρεθῇ κανέναν γράμ-
μα καμωμέ / νο πρωτύτερον ἢ καὶ νὰ κάμη ἄλλο ὑστερότερον νὰ μὴν ἀξίζου ἀλλὰ
ἐτοῦτον νὰ ἔχῃν πά[ντα] / τὸ κύρος καὶ ἀνέκοπτο καὶ τὰ ἐξῆς. "Ἐτι ρωτηθεὶς παρ'
ἐμοῦ τοῦ νοτάριου εἰ ἔχη παραγγεῖλει τί ἔτ[ερον] / καὶ εἶπε μου οὐχὶν εἰμὴ ἡ πα-
ροῦσαν τοῦ διαθήκη ἔστων ἰσχυρὰν βεβαία καὶ ἀγάλαστην παρακαλ[ών] / τας καὶ
ἀξιοπίστους μαρτύρους οἱ ὅποιοι γράφουν ὑπὸ χειρὸς τος.

/ — Κωνσταντῖνος ἱερεὺς ὁ Πασαγενίτης μάρτυρας

/ — Νικόλαος ἱερεὺς ὁ Παξιμάδης μάρτυρας

/ — Στέφανος ἱερεὺς ὁ Μελισουργὸς μάρτυρας

/ — Νικολὸς Μπάκαλος μάρτυρας

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

